
Kamenní strážci

Moai

*Velká Británie, Londýn, Britské muzeum
29. března, současnost
18.30 greenwichského času*

Sledoval ji. Byla si tím jistá. Instinktivně přidala do kroku a ještě se ohlédla, ale toho statného muže v červené pěřové bundě najednou nikde neviděla.

Možná jsem příliš paranoidní, napadlo ji.

Bylo vcelku pochopitelné, že je nervózní. Na tento okamžik se připravovala několik měsíců. A najednou byl tady. Zcela bez varování.

Pokračovala ke svému cíli, nyní mnohem jistějším krokem: k budově s trojúhelníkovým štítem nad vchodem a řadou íónských sloupů v průčelí, vzdáleně připomínající antický chrám, Britskému muzeu. Zářilo do časného soumraku jako pomyslný plamen vědění, který ji k sobě lákal jako mûru.

Rychle přeběhla přes silnici, prošla bránou a zamířila ke schodům vedoucím k hlavnímu vchodu. Stavba působila vskutku monumentálně, snažíc se díky svému vzezření o kontinuitu s dávnou minulostí.

Ale co to vlastně je, ta minulost? prolétlo jí hlavou. Je to něco, co nás definuje, anebo naopak limituje, připomíná nám to dávné chyby a bolesti? A neměli bychom se jí raději vzdát a jít dál? Začít znovu?

Nebyla schopná na tyhle filosofické otázky odpovědět. Od toho tu byli jiní. Věděla však jedno: nyní je tu, aby se s ní poprala. Aby ji učinila smysluplnou. Stejně jako svůj život. Na tuhle příležitost čekala velice dlouho. A nic ji nezastaví.

Vešla do vstupní haly, svlékla si kožešinový kabát a s lítostí ho podala staré ušvané šatnářce. Věděla totiž, že už se pro něj nevrátí. Stejně jako že za chvíli zažije spousta lidí šok. Protože svět už nebude takový jako dřív.

Dnes to začne...

* * *

Byla ztělesněním všech jeho snů a nesplněných tužeb.

Kráčela přes Velkou dvoranu, kráska v krátkých bílých šatech na ramínka, rusé vlasy lemující alabastrovou pleť za ní vlály jako plameny ohně.

Josh Brown se přistihl, že má nos sotva pár centimetrů od čtyřicetipalcového LED displeje se záběry z bezpečnostních kamer umístěných ve Velké dvoraně. Odtáhl se a přitom vrazil do kelímku s vychladlým latté, jeho denním životabudičem; málem ho převrhl a jeho obsah vylil na klávesnici počítače.

Cítil, jak únava – anebo spíše apatie – posledních hodin pomalu ustupuje.

Vypadá to, že jsem dnes našel své číslo jedna, napadlo ho potěšeně.

Práce operátora v bezpečnostním úseku Britského muzea byla jednou z nejnudnějších, jakou v životě dělal. I drhnutí aut na benzínce bylo víc vzrušující než sezení v temné špeluňce v suterénu budovy a zírání do displejů. Vzhledem k rozsáhlým bezpečnostním opatřením by se tu musel pokusit něco ukrást jen naprostý pitomec bez kapky soudnosti. Největším hříšníkem celé jeho slavné kariéry denního operátora tak byl znuděný desetiletý kluk, který se odvážil plivnout na slavnou Rossetskou desku.

Nikdo se tedy nemohl divit, že Josh většinu pracovní doby trávil tím, že vyplňoval sudoku, četl si noviny anebo si dělal každodenní žebříček nejvíce sexy návštěvnic muzea.

Myslel si, že dnes bude vítězkou blondýna s otravným, podsaditým a osvaleným přítelem, co vypadal jako buldok – ale potom se, těsně před zavírací dobou, objevila tahle kráska a jeho soukromý žebříček převrátila vzhůru nohama.

Možná by mohla být i kandidátkou na kost měsíce, napadlo ho.

Zvětšil na displeji záběr z další kamery.

Žena se na okamžik zastavila před čítárnou uprostřed Velké dvorany a zdálo se, že se rozhlíží.

Josh si představil, jak z ní strhává ty proklatě krátké bílé šaty a vpíjí se do jejích řader...

„Neruším?“

Překvapeně sebou trhl a otočil se. Za ním stál Ronald Cross, velitel denní směny. Obvykle do monitorovací místnosti ne-páchl celý den, procházel se po muzeu a dělal důležitého, dnes však zřejmě změnil plány.

Josh si připravoval nějakou výmluvu, zjistil však, že ho Cross nevnímá a civí na displej. Nespouštěl oči z té rusovlasé krásky.

Zřejmě máme stejný vkus, napadlo Joshe.

Když Cross zachytil jeho pohled, odkašlal si. „Určitě už musíš být úplně grogy, synku. Já to znám, před lety jsem tu takhle začínal. Nechtěl bys jít dnes dřív domů? Vezmu to za tebe.“

„Co...“ vyhekl Josh, ale rychle se vzpamatoval. „Jistě, pane. Rád. Díky. A nashle.“

Rychle opustil místnost a zamířil do šaten. Když se stihne rychle převléct, bude mít dost času na to, aby se pokusil sbalit tu krásku – když ji viděl naposledy, měla namířeno do galerie dvacet čtyři. Třeba by ji mohl pozvat na kávu. Až v tom okamžiku si uvědomil, že peněženku zapomněl na pracovním stole. Tiše zaklel a rozběhl se zpátky.

K mé smůle si to Cross určitě rozmyslí, napadlo ho.

Když vkročil do monitorovací místnosti, naskytl se mu pohled na velitele denní směny, horečně pracujícího hned se dvěma počítači zároveň. Cross vypínal kamerový systém, mazal dnešní záběry, které se ovšem měly několik měsíců archivovat, a prováděl rutinní odstávku zabezpečovacích systémů. Ve chvíli, kdy jsou v muzeu ještě stovky návštěvníků!

To nebyl standardní postup.

Vykročil k němu, když se Cross otočil na židli. „Neměl ses vracet,“ zavřel.

Josh polkl – velitel na něj totiž mířil pistolí.

* * *

Byla přímo v centru dění. V oku bouře. Jako král na svém trůně.

Hnědošedá čedičová socha, vysoká přes dva a půl metru a vážící čtyři tuny, stála na podstavci ve tvaru krychle přímo uprostřed galerie, obklopená prosklenými vitrínami, a měřila si ji přezíravým pohledem slepých očí, rty pod mohutným nosem pohrdlivě semknuté.

Byl to jeden z nejlepších příkladů *moai*, soch z Velikonočního ostrova. V domorodém jazyce tohoto prapodivného kusu země, rapanujštině, se jí říkalo *Hoa Hakananai'a*, podle jednoho z překladů Skrytý či Ukradený přítel, podle dalšího Rozbíječ vln. Místo svého původu opustila již velice dávno, před sto padesáti lety, kdy byla do Spojeného království dopravena na lodi *HMS Topaze*. Od té doby spočívala v Britském muzeu.

„Je ošklivá.“

Rusovláška zjistila, že vedle ní stojí asi osmiletá dívka s pihovatým obličejem a měří si sochu znechuceným pohledem.

To děvče mělo pravdu. Socha byla skutečně ošklivá – ale zároveň záhadným způsobem krásná. A stejně tak výjimečná a jedinečná. To však nikdo až dosud netušil.

„Nelíbí se mi její uši,“ pokračovala dívka.

„Ty máš taky uši.“

„Ale moje jsou hezčí. Ta socha je má moc dlouhé.“

„To máš pravdu.“

„Vanesso!“ ozval se opodál ženský hlas. „Neobtěžuj tu paní!“

Rusovláška chtěla říct, že jí to nevádí, ale uvědomila si, že kvůli tomu tady není. Musí splnit svůj úkol. A čas již pokročil.

Dívka odběhla za matkou, obtloustlou ženou ve vytahaném roláku, a začala si prohlížet velkou vitrínu s expozicí o Eskymácích.

Rusovláška mezitím začala sochu obcházet. Bylo to vlastně torzo bez nohou, pouze s velkou hlavou, vystouplým břichem a dlouhýma rukama – stejně jako většina *moai*. Na jejich zádech se nacházelo několik petroglýfů a basreliéfů, zobrazujících zejména mytické *tangata manu*, Ptačí muže, které ostrované v pozdějších dobách uctívali, *komari* – ženské genitálie, symbol plodnosti, či *ao*, ceremoniální pádlo. Tyto i mnohé další viděla snad tisíckrát. V okamžicích, kdy si je starý muž, jemuž vděčila za mnohé, prohlížel na fotografiích s vysokým rozlišením. Byl jimi naprosto fascinovaný, dalo by se říct až posedlý. Téměř nespal. Několik dní nejedl. Nakonec na ni upřel své uhrančivé oči v propadlé tváři – a řekl jí, že se všechno změní.

Potřásla hlavou, aby se těch vzpomínek zbavila, otočila se přes rameno a všimla si hlídače, stojícího opodál. V galerii bylo stále několik návštěvníků, i ta žena s dcerou. Vykročila k nim.

„Promiňte,“ oslovila ženu. „Mohla bych vás pozvat na kávu a na něco sladkého pro dcerku?“

Žena se otočila a zamračila se na ni. „Připadá vám snad, že na to nemáme?“

Její reakce ji zaskočila.

„Ale mami...“,“ začala dívka.

„Ne!“ sykla její matka a odváděla ji pryč.

Nebyl čas. Rusovláška pokrčila rameny.

Alespoň jsem to zkusila...

Rychle zamířila ven z galerie a sáhla do kabelky. Ještě jednou si představila tu osmiletou dívku. A na malý, ovšem velice krátký okamžik, pocítila výčitky svědomí. Potom z kabelky vytáhla stříbrný válec, odjistila jej a mrštila ho do galerie.